

تورنتو: گزارشی از مراسم یادمان انقلابیون و آزادیخواهانی که در دهه ۶۰ توسط رژیم جنایتکار جمهوری اسلامی قتل عام شدند!

در روز شنبه ۹ سپتامبر ۲۰۱۷ در شهر تورنتو کانادا ، مراسمی توسط فعالین چریکهای فدایی خلق ایران به منظور بزرگداشت یاد انقلابیون و آزادیخواهانی که در دهه ۶۰ و تابستان ۶۷ به دست جلادان جمهوری اسلامی قتل عام شدند ، برگزار شد. آغاز گر این مراسم سرود جاویدان انترناسیونال ، این سمبل همبستگی بین المللی ستمکشان در سراسر عالم بود. پس از آن رفیقی سرود آفتابکاران جنگل را با آکاردئون اجرا کرد و مجری مراسم و برخی از رفقا و دوستان نیز با خواندن سرود با او همراهی کردند. این سرودخوانی جمعی و پر احساس ، انعکاس پیام مبارزاتی زنان و مردان آزادیخواهی بود که در سراسر این دهه خونین و سیاه با چشمانی باز و سری افراشته در مقابل جوخه های تیر دژخیم قرار گرفتند و یا با چشمانی باز بر فراز چوبه های دار به پرواز درآمدند. سالن محل برگزاری مراسم که با عکس های جانباختگان و بویژه نسلی از دلیرترین فرزندان انقلابی خلق ، چریکهای فدایی خلق ایران تزئین شده بود ، یادآور شور و شوق انقلابی جوانان مبارز دو دهه یعنی دهه ۱۳۵۰ و ۱۳۶۰ بود. جوانانی که به جرم آزادیخواهی و آرمان های انسانی شان توسط مزدوران جمهوری اسلامی در راه تامین منافع سرمایه داران وابسته حاکم و اربابان جهانی آن ها شکنجه و در سراسر ایران اعدام شدند.

بخش بعدی برنامه به سخنرانی مهمانان مراسم اختصاص داشت. در این بخش ابتدا دکتر نورایمان قهاری و سپس رفیق محمد هُشی سخنرانی های پر محتوی و مهمی در رابطه با موضوع مراسم ارائه کردند که با استقبال حضار روبرو شد.

سخنرانی دکتر قهاری که "جنگ روانی و فراموشی تاریخی ، دو عامل کلیدی در سرکوب جامعه" نام داشت بر اساس نتایج تحقیقات طولانی وی بنا شده و حاوی اطلاعات مفید و آموزنده ای بود. وی در سخنرانی خود به درستی به این موضوع اشاره کرد که "کشتار دهه ۶۰ و قتل عام زندانیان سیاسی در تابستان ۶۷ نه محصول "خشونت طلبی" مخالفین رژیم بلکه جزئی از ذات و ماهیت رژیم جمهوری اسلامی بوده" و حتی از پیش از قدرت گیری کامل این رژیم "حذف غیرخودیها از جمله مارکسیست ها ، و سلب آزادیهای فردی ، از جمله آزادی زنان

، در دستور کار آن رژیم قرار داشته است. رژیم جمهوری اسلامی برای رسیدن به اهداف خود ، می‌بایست هر صدای مخالفی را از صحنه سیاسی ایران محو می‌کرد ، و هم اکنون هم این رژیم برای حفظ موقعیت و بقای خود راهی ندارد جز این که به همین روش ادامه دهد." سخنران سپس بر این مسئله تاکید کرد که "هر گونه مبارزه برای آزادی و عدالت ماهیتا نمی‌تواند کشتار و سرکوب خونین دهه شصت و پاسخگویی و مجازات آمرین و عاملین آن کشتار را نادیده بگیرد و نامربوط و بی‌اهمیت به حساب آورد." وی تاکید کرد که "هر چقدر بیشتر نسبت به تاریخ بی‌اعتناء و از آن بی‌خبر باشیم ، بیشتر قربانی جنگ روانی و اثرات آن به مثابه سلاحی برای کنترل جامعه می‌شویم. هر چقدر کمتر مستعد تاثیرپذیری از جنگ روانی باشیم ، با آگاهی بیشتر و دید وسیعتری می‌توانیم در تغییر شرایط خود نقش بازی کنیم. به عبارت دیگر ، فقط از طریق کسب آگاهی است که می‌توان تاکتیک‌های جنگ روانی و نحوه شکل‌گیری باورهای مان بر اساس آن را تشخیص دهیم ، و همچنین تشخیص دهیم چه تاکتیک‌هایی در نزدیک به چهار دهه گذشته بوسیله رژیم جمهوری اسلامی در خدمت سرکوب جامعه و استمرار حاکمیت استفاده شده‌اند و بی‌اعتنایی به تاریخ برای ما چه پیامدهایی داشته است." وی در پایان عنوان کرد که انسان های آگاه باید در نگرش به تاریخ با دیدی واقعی عمل کرده و برای تغییر شرایط ، مسئولیت های اجتماعی خود را درک کنند و گفت: "موضع گیری ما در مقابل خشونت و سرکوب دولتی خط و مرزی روشن و قاطع می‌طلبد ، مسئولیت فردی ای می‌طلبد که می‌تواند به همبستگی جمعی بیانجامد." سخنرانی دکتر نورایمان قهاری با تشویق بسیار زیاد جمعیت روبرو شد.

سخنران بعدی مراسم رفیق محمد هُشی زندانی سیاسی سابق در اصفهان و از بازماندگان کشتار دهه ۶۰ بود که سال های زیادی را در چنگال رژیم اهریمنی جمهوری اسلامی در زندان به سر برد و مورد شکنجه و اذیت و آزار های سیستماتیک دژخیمان حاکم قرار گرفت. وی با مرور گوشه هایی از خاطرات شخصی خود از زندان های جمهوری اسلامی و تحلیل شرایط آن دهه مرگبار ، با شیوه ای بسیار پر احساس و عینی ، شرکت کنندگان در مراسم را با خود به درون سیاه چال ها و شکنجه گاه های جمهوری اسلامی برد. او شرکت کنندگان را با خود به سیاه چال هایی برد که در آن ها دژخیمان حاکم ، پیش از قتل عام ها از اعمال هیچ جنایتی علیه دختران و پسران زندانی دریغ نکردند ؛ بکارت دختران اعدامی را گرفتند ، برخی را ناکام از اخذ اطلاعات در زیر شکنجه کشتند و اجسادشان را به درون سلول ها انداختند ، جسد ها را به خانواده های داغدار تحویل ندادند و حتی از ترس محل دفن برخی را تا به امروز از عزیزان شان پنهان نگه داشتند.

رفیق هُشی در سخنان خود به جلوه های برجسته مقاومت جان های شیفته ای اشاره کرد که با وجود آن که شبیح مرگ را هر لحظه در بالای سر خود در پرواز می‌دیدند ، با توجه به شرایط زندان از هیچ کاری برای مقاومت و مالیدن پوزه پاسداران ارتجاع به زمین غافل نمی‌ماندند.

بخش مهم دیگری از سخنرانی رفیق محمد هُشی به بررسی نقش منتظری در کشتار دهه ۶۰ اختصاص داشت. وی با اتکاء به مشاهدات و تجربیات عینی خویش در زندان ، نقش واقعی و ضد مردمی دار و دسته منتظری ، یکی از بنیان گذاران تبهکار نظام "جمهوری اسلامی" و مبتکر اصل سرکوبگرانه "ولایت فقیه" - که متأسفانه این روزها توسط برخی سازش کاران و جناح های درونی جمهوری اسلامی لقب "پدر حقوق بشر" ایران به وی داده اند - را مورد بازبینی قرار داد و نشان داد که مخالفت های بعدی منتظری با سردمداران جمهوری اسلامی نه از سر دلسوزی برای جان و سرنوشت یک نسل از بهترین فرزندان مبارز مردم ایران ، بلکه از سر دوربینی و برای تطهیر و جلوگیری از آبرو ریزی بیشتر نظام جبار و دیکتاتور حاکم و گردانندگان آن بوده است. سخنران تاکید کرد که روی کار آمدن دار و دسته منتظری در زندان ها پس از آن صورت گرفت که جو غالب

بر زندان به رغم تمامی جنایات و وحشی‌گری شکنجه‌گران و توپان‌مزدورشان به یک‌جو مقاومت و مبارزه تبدیل شده بود و بسیاری از زندانیان به رغم تمام شدن احکام‌شان در حال "ملّی‌کشی" بودند و جمهوری اسلامی در چنین شرایطی می‌بایست مسئله زندان و زندانیان سیاسی را حل کند. دار و دسته منتظری برای حل این معضل زمام‌اداره زندان‌ها را در دست گرفتند و شروع به تصفیه زندانیان کردند.

رفیق محمد هُشی در پایان با بازگشت به شرایط فعلی با ذکر این واقعیت که اساس استخوان‌بندی به اصطلاح اصلاح‌طلبان و جناح "معتدل" جمهوری اسلامی را همان جلاان دهه ۶۰ تشکیل می‌دهند، بر این نکته تأکید کرد که هیچ‌عنصر متریقی و بهتری در میان هیچ‌یک از جناح‌های تشکیل‌دهنده جمهوری اسلامی وجود ندارد و نباید اجازه داد تا ولی فقیه تبهکار جمهوری اسلامی با اتکاء به فراموشی تاریخی و کمک‌سازش‌کاران و اپورتونیست‌های لانه‌کرده در صفوف مردم با تبلیغات وسیع و آگاهانه خویش جای "جلاد" و "قربانی" در دهه ۶۰ را عوض کند و از جلاان نفرت‌انگیزی چون لاجوردی‌ها و خلخالی‌ها چهره انسان‌های "بشر دوست" و حامی زندانیان سیاسی دربند بسازد.

صحبت‌های پر احساس سخنران با تشویق بسیار زیاد جمعیت که بخشی از آن‌ها خود تجربه درد و رنج و شکنجه زندان‌های جمهوری اسلامی را بر تن داشتند روبرو شد.

در بخش دیگری از مراسم یادمان، ویدئو کلیپی پخش شد که عنوان آن "در گرمای داشت یاد و خاطره انقلابیونی که در دهه ۶۰ در پیکاری خونین برای آزادی و سوسیالیسم در مقابل ارتجاع ایستادند و قهرمانانه در راه آرمانهای انقلاب خود جان باختند!" بود. این ویدئو کلیپ حاوی تصاویر تاریخی و مقدمه فشرده‌ای در ارتباط با شرایط روی کار آمدن و تداوم رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی و اوضاع سیاسی اجتماعی‌ای بود که به دهه ۶۰ رسید. در بخش بعدی کلیپ شعری با عنوان "کیستند اینان" خوانده می‌شد که در تابستان خونین ۶۷ سروده شده و در بزرگداشت یاد تمامی مبارزین و کمونیست‌هایی است که در دهه ۶۰ به دست جمهوری اسلامی کشته شدند. این شعر با عکس‌هایی از انقلابیون و مبارزین دهه ۶۰ آراسته شده بود. این ویدئو کلیپ نیز با تشویق پر احساس حضار شرکت‌کننده در مراسم پاسخ گرفت که به عنوان شاهدین زنده آن جنایت تاریخی چشمان‌شان با دیدن تصاویر برخی از عزیزان‌شان از اشک مرطوب شده بود.

مراسم بزرگداشت یاد قربانیان قتل عام دهه ۶۰ یک مراسم مبارزاتی بسیار پر احساس و آموزنده بود که با شرکت بیش از ۱۰۰ نفر از ایرانیان مقیم تورنتو برگزار شد و در یک فضای صمیمی مبارزاتی به پایان رسید.

فعالین چریهای فدایی خلق ایران در تورنتو - کانادا

۱۵ سپتامبر ۲۰۱۷